

27 май, 2017

ц. „Св. Георги победоносец“ – кв. Дървеница

Поклонническо пътуване

до манастирите: Правешки, Етрополски, Чекотински, Врачешки и Зелински

Мрачна съботна утрин, 7.30 часа, всеки момент ще завали. А ние, група слушатели от неделното училище към църквата, чакахме о. Стоян да ни благослови и изпроводи. След академичните 15 минути о. Стоян не само ни благослови, но и ни помаза с елей от кандилото над иконата на Светата Майка. Точно в 8 ч. рейсът ни потегли. И тогава започна дъждът – наш верен спътник почти до края на деня.

Ръководител (или гид) на групата ни беше професор Иван Желев, който вече втори семестър ни въвежда в Новия завет – тема благодатна и неизчерпаема. Седеше най-отпред, с микрофон в ръка. Загрижен за духовното ни здраве и най-вече да не заспим, той запя. Веднага подохме и ние. Така малкият ни автобус понесе по пътя към манастирите онези литургични текстове, пред които стои „народът“. И народът, т.е. ние, пееше с все сила и от все сърце.

Шофьорът ни Сашо се оказа първокласен професионалист, мълчалив и спокоен. Нито веднъж не изруга дъжда, който досадно тропаше по стъклата. В рейса беше уютно топло. Автобусът ни ловко изобиколи паднало от бурята дърво, но пред свлечените от пороя камъни спря. И ето тук мъжете-поклонници имаха завидната възможност да изявят любовта си към ближния – без колебание „запретнаха ръкави“ и пренесоха по-малките отломъци, а едрите камъни дружно изтърколиха встрани от пътя. Дамският състав на групата им благодари със сърдечни продължителни ръкопляскания.

Около 9.30 пристигнахме в Правешкия манастир „Св. Теодор Тирон“. С блага усмивка ни посрещна на вратата о. Йоан. Той е на 80 години, но е с бодра мисъл и неотдавна е издал книга за миналото на манастира. Църковната ни библиотека получи като дар един брой от нея. С много обич о. Йоан изнесе от олтара ковчеже с мощи на св. Теодор, а също и едно старинно руско евангелие от 1805 година, донесено от руски монах, заселил се по време на „бялата емиграция“ в манастира. Благоговейно целунахме тези светини, изляхме полагащите се Възнесенски тропари и с нежелание се простихме с манастирския светъл райски кът.

Дъждът миролюбиво придружи автобуса ни по живописния път към Етрополския манастир „Св. Троица“. Нашият гид не без възхита в гласа ни разказа за стопанската дейност на настоятеля на

манастира о. Емил, който умее да управлява всякаква техника, с изключение може би на самолет, и за многогодишната му битка за възвръщане на манастирските земи. Към обяд пристигнахме в манастира. Научихме, че той има 850 годишна история и на два пъти е бил опожаряван, а сега грееше пред нас реставриран и спретнат. Без да се бави о.Емил извърши възпоменателна служба за починалите ни близки, тъй като беше събота – денят за помен. После се поклонихме пред мощите на светите Кузма и Дамян, съхранявани отдавна в манастира, и пред олтарните икони. Дъждът, слава Богу, ни държеше вкупом и скоро всички заедно насядахме около обща трапеза за обяд. Настроението беше приповдигнато и сякаш всички бяхме станали по-добри и сговорчиви.

Следващата спирка на поклонническото ни пътуване беше в Чекотинския манастир „Св. Архангел Михаил“, намиращ се край с. Калугерово. Дъждът едва ръмеше, но придोшъл планински поток яростно изливаше мътилката си в близост до манастирското аязмо. Само неколцина смелчаци се отправиха нагам. От стените на неотдавна обновената манастирска църква ни гледаха светци от Стария и Новия завет, а олтарът бе изписан в стила на Самоковската иконописна школа. Цветовите нюанси на стенописите и олтара добре хармонираха и се получаваше усещане за докосване до Боговъдъхновено съвършенство. Но я нямаше неугледната, но чудотворна икона на Света Богородица, пред която преди жени се молеха за свидна рожба. На западната стена, пред лика на Мойсей, грееше Неизгарящата къпина – навярно Тя сега утешаваше мъката на несбъднатото майчинство.

Във Врачешкия манастир „Св. Четиридесет мъченици“ пристигнахме малко преди вечернята. Най-после слънцето бе разкъсало облаци и щедро огряваше бялата манастирска църква и сочната зеленина около нея. Засмяна ни посрещна младата сестра Параскева и ни въведе в църквата. Захласнахме се по оригиналните стенописи – толкова много святи женски образи! Допирахме чела до мощи от светите мъченици и всеки тихо се молеше. Скоро дойде майка Касиана и останалите сестри. Поздравиха ни, поговорихме малко и службата започна. След прочитането на полагащите се душеспасителни псалми, сестрите запяха стихирите от минея. Ангелските им гласове омаяха сърцата ни, така че накрая въобще не ни се тръгваше. И тогава дойде изненадата – поднесоха ни прясно изпечени вкусни домашни кюрабийки. Как да не се възхитиш от уредеността и сърдечността в девическите ни манастири!

Изпълнени с благодатна радост забързахме към последния манастир по пътя ни към дома – Зелинския манастир „Рождество на пресвета Богородица“, обгрижван от о. Борис и младата му съпругата с рожба на ръце. След като изпяхме всички възхвали към Пресветата Майка, които знаехме, о.Борис ни разказа част от трудната история на манастира. Изпрати ни с настоятелна покана пак да посетим манастира.

На обратния път всеки мълчаливо подреждаше богатите си впечатления от изминалия ден. Дай Бог да запазим по-дълго душевното спокойствие, придобито днес! И поклон на сладкодумния ни преподавател с умението му да превръща всеки урок в богословие.